

[Søren Jensen.]

møder til forbedring af mælke kvaliteten og herunder regler for betaling efter mælkenes kvalitet, finder jeg som ministeren, at det er et rimeligt og godt led i bestræbelserne for at få den bedst mulige mælk frem.

Der er som sagt enkeltheder, vi gerne vil se nærmere på i det udvalg, vi venter bliver nedsat, men ellers kan vi tilsige en grundig og velvillig behandling af lovforslaget.

Det andet lovforslag er affødt af det forslag, jeg lige har omtalt, og af de nye, ensartede regler, lovforslaget om mælkekontrol indebærer. For mig at se ville det enkleste være at sige, at de gamle regler ikke gjaldt længere, fremfor at give den bemyndigelse til indenrigsministeren, som forslaget om levnedsmiddelkontrol nu gør. Det er sikkert rent lovteknisk den rigtige måde at løse problemet på, men det forekommer mig ikke rigtig logisk, at landbrugsministeren kan fastsætte en række regler og bestemmelser med det formål at skabe ensartede forhold, mens indenrigsministeren kan bestemme virkningernes omfang. Principielt ville jeg umiddelbart mene, at landbrugsministerens område vedrører alt det, der sker til og med mejerierne, medens indenrigsministerens område er detaileddet og kontrol med kvalitet og deklarationer m. v. fra og med dette led og til forbrugeren. Disse spørgsmål kan vi imidlertid se på sammen med de andre i udvalget.

Også dette lovforslag om levnedsmidler m. v. tilsiger vi en grundig og velvillige behandling.

Niels Ravn: Den lovgivning om mælkekontrol, vi i dag beskæftiger os med, er et smukt eksempel på, hvor langt man kan nå ad frivillighedens vej. Siden vi fik loven i 1932 — den, vi har levet under indtil nu — er det lykkedes at nå til, at 85 pct. af konsumenterne — det drejer sig efter oplysningerne om 3½ mill. indbyggere — nu får dyrlægekontrolleret konsummælk.

Det, lovforslaget går ud på, er, at vi skal

tage det sidste brette nøk, som vi siger på jysk, have de sidste 15 pct. med, og det kan vi i det konservative folkeparti give vor tilslutning.

Vi er dog opmærksom på, at det sidste stykke vej som regel er det besværligste, dér er de største problemer, og de områder, der er tilbage, man kan måske sige de mejerier, der er tilbage, det er de mejerier, hvis helhedsproduktion er stor i forhold til deres produktion af konsummælk. Her er vi altså inde ved problemet: skal alle besætninger, som leverer mælk til sådanne mejerier, under dyrlægekontrol, eller kan man nøjes med udsnit af besætningerne, altså det udsnit, hvorfra konsummælken tages, således at man får en afgrænset kreds af konsummælkproducenter? Det er jeg meget interesseret i at få oplyst; måske ministeren kan give svaret allerede her i dag, ellers kan vi jo drøfte det i et kommende udvalg.

Vi kan altså i det store og hele give lovforslaget vor tilslutning.

Jeg vil gerne i anledning af det ærede medlem hr. Søren Jensens bemærkninger om de trekantede dyrlæger — jeg er helt sikker på, det ikke var nogen personlig bemærkning — have lov til at sige, at jeg er da enig i, at den tekniske kontrol i allerhøjeste grad kan og bør udføres af teknisk uddannet personale og ikke af dyrlæger, men det sker jo allerede. De, der arbejder rundt om på laboratorierne og foretager de laboratoriemæssige undersøgelser, er jo ikke dyrlæger; det er teknisk uddannede assistenter, som foretager disse kemiske undersøgelser, og det er helt i sin orden. Men lige så enig jeg er i dette, lige så sikker er jeg på, at danske konsumenter også i fremtiden vil ønske og fordre, at bedømmelsen af resultaterne, altså mælkenes kvalitet, ikke skal foretages af hygiejnekonsulenter eller kontrolassistenter, men fortsat skal foretages af fuldt ud kvalificerede folk, af dyrlæger.

Ligeså med spørgsmålet om, hvorvidt et dyrs sundhedstilstand er af en sådan beskaf-